

O A D K O

Obchodná akadémia
Dolný Kubín

študentský časopis

2020/2021 - 2

Ako trávia a ako vnímajú tento zvláštny čas dievčatá z 3. A?

Lockdown, koronavírus, karanténa, príkazy, zákazy. Tieto slová sa k nám posledný rok dostávajú z každej strany. Je to pre nás niečo iné, nové, no za ten rok sme si už zvykli. Celá táto situácia je veľmi ťažká. Niekomu už idú na nervy opatrenia, iní sa boja a radšej ostávajú doma. Každý by už chcel opäť žiť normálny život. Ale netreba strácať nádej. Dúfajme, že sa čoskoro život vráti do normálu. No, ale dovtedy skúsme všetci myslieť viac na tie pozitíva ako negatíva. Skúsme z tohto obdobia čerpať to dobré. Využívať čas s rodinou, spraviť práce okolo domu, a hlavne keď je pekné počasie, tráviť čas v prírode. Buďme radi, že sme z Oravy! Veď kopce máme všade, kam sa pozrieme!

Dievčatá z 3. A by sa s vami rady podelili o to, ako oni vnímajú túto situáciu a čo robia. 😊

Táto karanténa nás naučila dosť veľa. Je v niečom dobrá a zároveň v niečom zlá. Mnoho ľudí vyspelo, podrástlo psychicky a zlepšilo sa v rôznych veciach, pretože máme veľa času na svoje záľuby. Musíme sa snažiť byť stále pozitívni, pretože tým, že by sme smútili, nám nepomôže lepšie tráviť tieto ťažké dlhé dni.

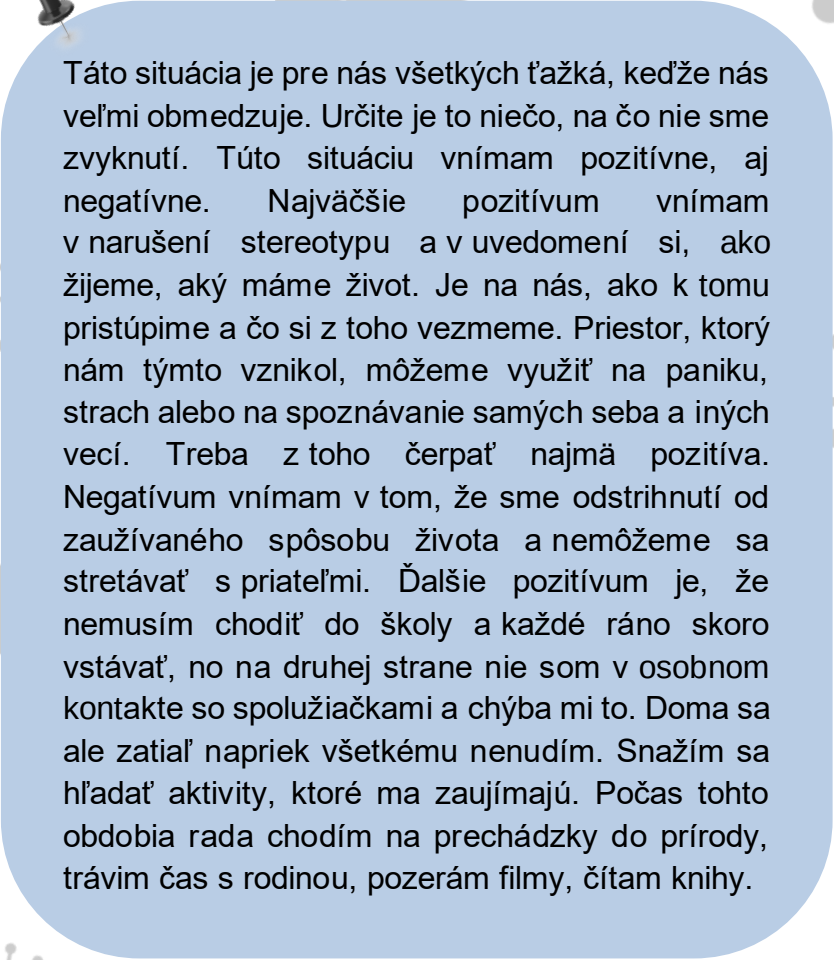
Mne dal lockdown veľa v sebarozvoji. A zistila som, čo pre mňa veľa znamená a čo pomenej. Našla som si nové hobby. A aj cez to všetko zlé sa snažím hľadať v tom pozitíva a nielen negatíva.

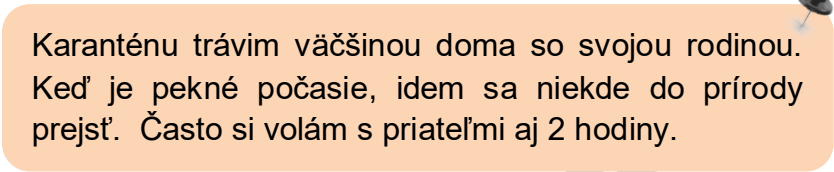
Lockdown nie je ťažké prežiť, keď máte školu online. Ráno vstanete, zapnete počítač a vypnete ho až poobede. Nemáte čas sa nudiť a chodiť hore-dole ako stierač. Viete si zmysluplne rozvrhnúť čas tak, aby ste boli spokojní s tým, čo ste urobili, či už sa to týka povinností do školy alebo domácnosti. Keď ste doma a ubieha čas, zatiaľ kým ste na hodinách, ani to nevnímate. A koniec koncov jednou z výhod je, že nemusíme cestovať a vystavovať sa riziku, sme v svojom prirodzenom prostredí, kde sa cítime dobre a hlavne v bezpečí.

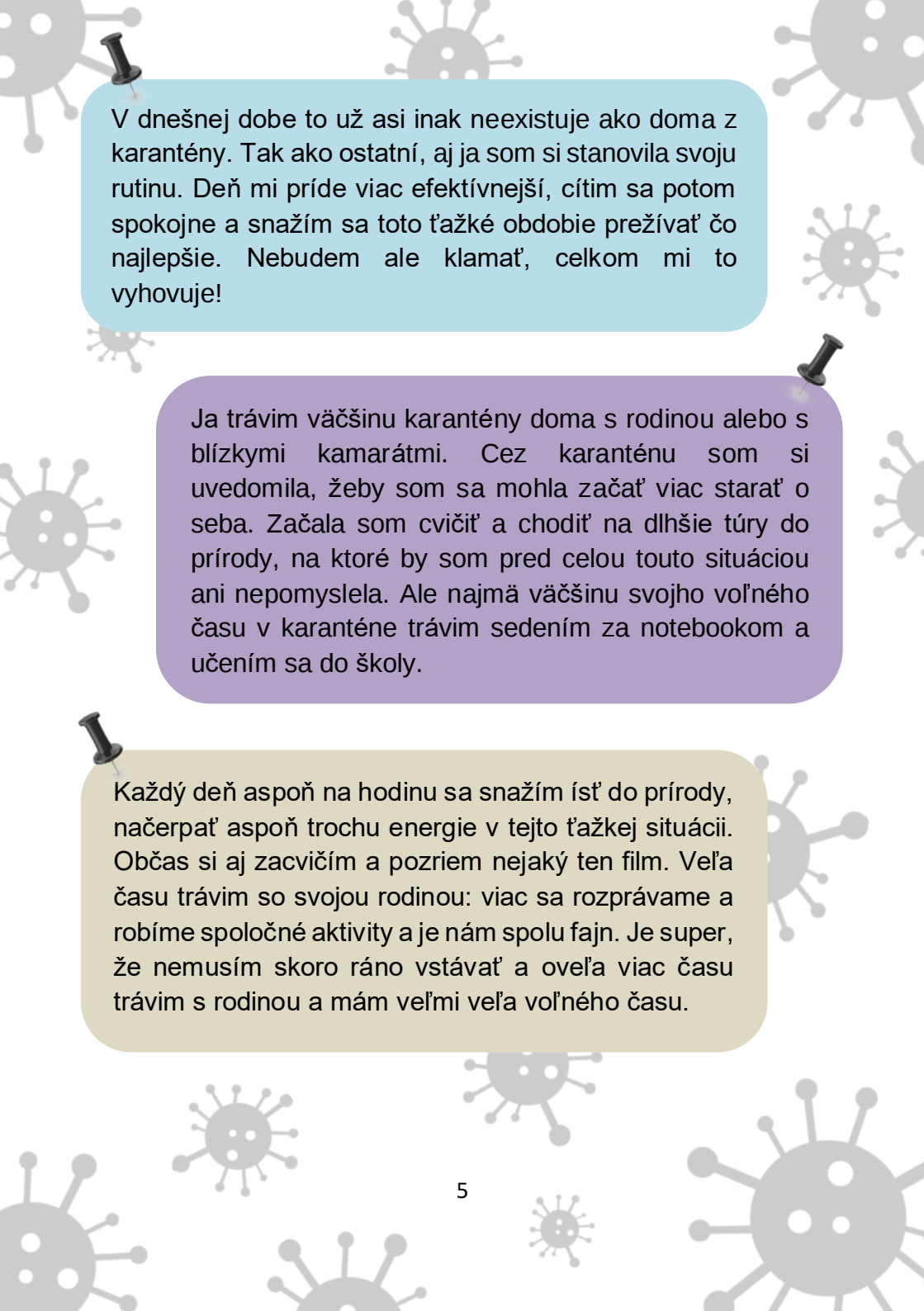
Za rok, ktorý sme trávili doma, som si už na karanténu aj celkom zvykla. V tomto type učenia som si našla systém a myslím si, že stíham oveľa viac vecí okrem školy, ako keď som odchádzala do školy a len 3 hodiny som sedela v autobuse. Ale už mi chýba spoločnosť a veľakrát by som radšej išla medzi spolužiakov.

Táto situácia je pre nás všetkých ťažká, keďže nás veľmi obmedzuje. Určite je to niečo, na čo nie sme zvyknutí. Túto situáciu vnímam pozitívne, aj negatívne. Najväčšie pozitívum vnímam v narušení stereotypu a v uvedomení si, ako žijeme, aký máme život. Je na nás, ako k tomu pristúpime a čo si z toho vezmeme. Priestor, ktorý nám týmto vznikol, môžeme využiť na paniku, strach alebo na spoznávanie samých seba a iných vecí. Treba z toho čerpať najmä pozitíva. Negatívum vnímam v tom, že sme odstrihnutí od zaužívaného spôsobu života a nemôžeme sa stretávať s priateľmi. Ďalšie pozitívum je, že nemusím chodiť do školy a každé ráno skoro vstávať, no na druhej strane nie som v osobnom kontakte so spolužiakmi a chýba mi to. Doma sa ale zatiaľ napriek všetkému nenudím. Snažím sa hľadať aktivity, ktoré ma zaujímajú. Počas tohto obdobia rada chodím na prechádzky do prírody, trávim čas s rodinou, pozerám filmy, čítam knihy.

Karanténu trávim väčšinou doma so svojou rodinou. Keď je pekné počasie, idem sa niekde do prírody prejsť. Často si volám s priateľmi aj 2 hodiny.

V dnešnej dobe to už asi inak neexistuje ako doma z karantény. Tak ako ostatní, aj ja som si stanovila svoju rutinu. Deň mi príde viac efektívnejší, cítim sa potom spokojne a snažím sa toto ťažké obdobie prežívať čo najlepšie. Nebudem ale klamať, celkom mi to vyhovuje!

Ja trávim väčšinu karantény doma s rodinou alebo s blízkymi kamarátmi. Cez karanténu som si uvedomila, žeby som sa mohla začať viac starať o seba. Začala som cvičiť a chodiť na dlhšie túry do prírody, na ktoré by som pred celou touto situáciou ani nepomyslela. Ale najmä väčšinu svojho voľného času v karanténe trávim sedením za notebookom a učením sa do školy.

Každý deň aspoň na hodinu sa snažím ísť do prírody, načerpať aspoň trochu energie v tejto ťažkej situácii. Občas si aj zacvičím a pozriem nejaký ten film. Veľa času trávim so svojou rodinou: viac sa rozprávame a robíme spoločné aktivity a je nám spolu fajn. Je super, že nemusím skoro ráno vstávať a oveľa viac času trávim s rodinou a mám veľmi veľa voľného času.

Karanténu trávim väčšinu času doma. Ako inak. Ale aj napriek tomu, že som doma a nie je to ľahká situácia pre nás, snažím sa učiť tak, ako sa dá. Vo voľnom čase trávim veľa času v prírode, najlepšie čo po mnohých presedených hodinách môžem spraviť. Tiež mám viac času na šport a rodinu. Stretávam sa len s pár priateľmi. Po čase som si zvykla na tento karanténny život, no už sa neviem dočkať na normálny život a vyučovanie v škole.

Povedala by som, že karanténu trávim nie veľmi produktívne. Zbytočne veľa času strávim na sociálnych sieťach, aj keď viem, žeby sa ten čas dal využiť oveľa efektívnejšie. Dosť času venujem aj príprave do školy, i keď sa sem-tam stane, že na niečo aj tak zabudnem. Vždy keď zasvieti slnko, sa snažím vybehnúť aspoň von na lavičku a načerpať z neho energiu. Myslím si, že veľa ľudí sa vďaka karanténe naučilo množstvo nových vecí. Napríklad moja mladšia sestra začala štrikovať a je z toho veľmi nadšená. Keďže to vyzerá ešte nadiľho, rozmýšľam nad nejakou aktivitou, ktorú by som vykonávala pravidelne a v exteriéri (veď sa blíži jar 🌸). Som názoru, že každý by sa mal zamerať na niečo, pri čom si oddýchne myseľ a človek príde na iné myšlienky.

Maturita očami našich štvrtákov

Začiatok? Koniec? Nuž a sme tam, kde sme všetci chceli byť ...Koniec niečoho nádherne živého, tínedžerského a začiatok niečoho zodpovedne dospelého. 4. ročník sa pre nás, bohužiaľ, pomaličky končí, no neostávajú nám v našich ❤ iba krásne spomienky na necelé 4 roky na obchodnej akadémii, ale aj nádej, že koniec tejto dôležitej etapy ukončíme všetci úspešne. Každý z nás má neuveriteľne veľký strach z toho, ako to zvládneme.

Ak by som mala byť úprimná, som jednou zo študentiek, ktorá si vždy všetky úlohy plní zodpovedne a aj ja mám veľký rešpekt pred touto skúškou. Myslím si, že ak by bola situácia pre nás viac priaznivá a nachádzali by sme sa v škole, kde by sme sa určite pripravovali na maturitnú skúšku, moja obava by bola omnoho menšia. Avšak, nikto z nás si túto situáciu dobrovoľne nevybral a momentálne je najdôležitejšie ostať zdraví a ohľaduplní.

Pokiaľ by ste sa opýtali mojich spolužiakov alebo mnohých ďalších maturantov otázku: "Maturita - áno alebo nie?", verte mi, že 98 % by bolo za druhú možnosť. Je to však správne takto utekať pred "problémami"? Je to vôbec útek? Je to spravodlivé voči minuloročným maturantom? Určite to spravodlivé nie je, nakoľko vieme, že ich príprava na maturitu skončila až v marci, no tá naša sa realizuje

už iba od októbra dištančne. Rada by som však pripomenula jeden veľmi dôležitý citát: “Na tomto svete nikdy nebude taká spravodlivosť, aby sme boli všetci spokojní. Avšak bojovať za nespravodlivosť je viac ako sedieť v kúte a súhlasiť so všetkým, čo ti kážu iní.” Súhlasíte? Ja isteže, pretože tieto slová mi neustále opakuje jeden z našich profesorov, ktorého názory by mali byť určite viac oceňované.

Bojujeme. Naozaj sa o to snažíme. Opakujeme, prepisujeme, čítame, odpovedáme, píšeme, lovíme v pamäti ... Výsledkom je ale únava, nechť viac pokračovať a hlavne chuť rebelovať, čo sa samozrejme často nevypláca. Toto ale nie je všetko. Sme generáciou, ktorá najviac trpí počas pandémie. Nikto si ani nedokáže predstaviť, ako nám chýba pocit ísť von s kamarátmi, zabaviť sa, odreagovať sa, zabudnúť na všetok stres, ktorý práve prežívame. Žiadny sociálny kontakt, proste nič, čoby nás motivovalo viac na sebe pracovať. Bolí nás, keď vidíme a počúvame od starších, že musíme byť okej, že sme okej, že nám nič nechýba, že sme iba príliš drzí, leniví a snažíme sa zo všetkého viniť iných. Nuž, je to tak? Ani jeden z týchto ľudí, ktorí to tvrdia, nezažili to čo my. Nezažili to odlúčenie a také množstvo úzkosti a depresí. No napriek tomu sme stále iba nevychovaní frackovia, ktorí nedokážu nič iné iba vymýšľať. Veľmi ma to mrzí, pretože nikto nikomu nedal návod na to, ako toto ťažké obdobie zvládnuť. Nikto nikomu nepovedal, ako dlho toto ešte bude trvať. Nikto nám nepovedal, že nás to tak veľmi poznačí. Nikto ...

Jediné, čo som týmto celým chcela povedať je, aby ste sa na nás nepozerali ako na nedospelé deti, ktoré sa silne snažia zrušiť maturity len kvôli tomu, že sa im nechce učiť. Je celkom jasné, že sa tejto skúške nevyhneme, no aspoň sme skúsili bojovať. Áno, bojovali sme a budeme ďalej! Nebudeme nečinne sedieť v kúte a tváriť sa, že sa nás to netýka! Nech už bude rozhodnutie akékoľvek, zahryzneme sa do neho poriadne a veľkými sústami ho prekonáme. Držte nám palce! Verím, že nikto z vás nebude musieť prežívať to, čo práve my teraz. Buďte zdraví a zodpovední!

Don Quijote 21. storočia

Pamätáte sa na postavu Don Quijote z románu od Miguela de Cervantesa? Bol to človek, ktorý všetok svoj čas trávi čítaním starých rytierskych románov. Fiktívny svet ho vtiahne natoľko do seba, že sa rozhodne vzkriesiť zašlú slávu rytierskeho stavu tým, že sa stane potulným rytierom.

Prváci (1. B) dostali za úlohu opísať, akoby žila takáto postava v 21. storočí. Tu sú príklady troch z nich.

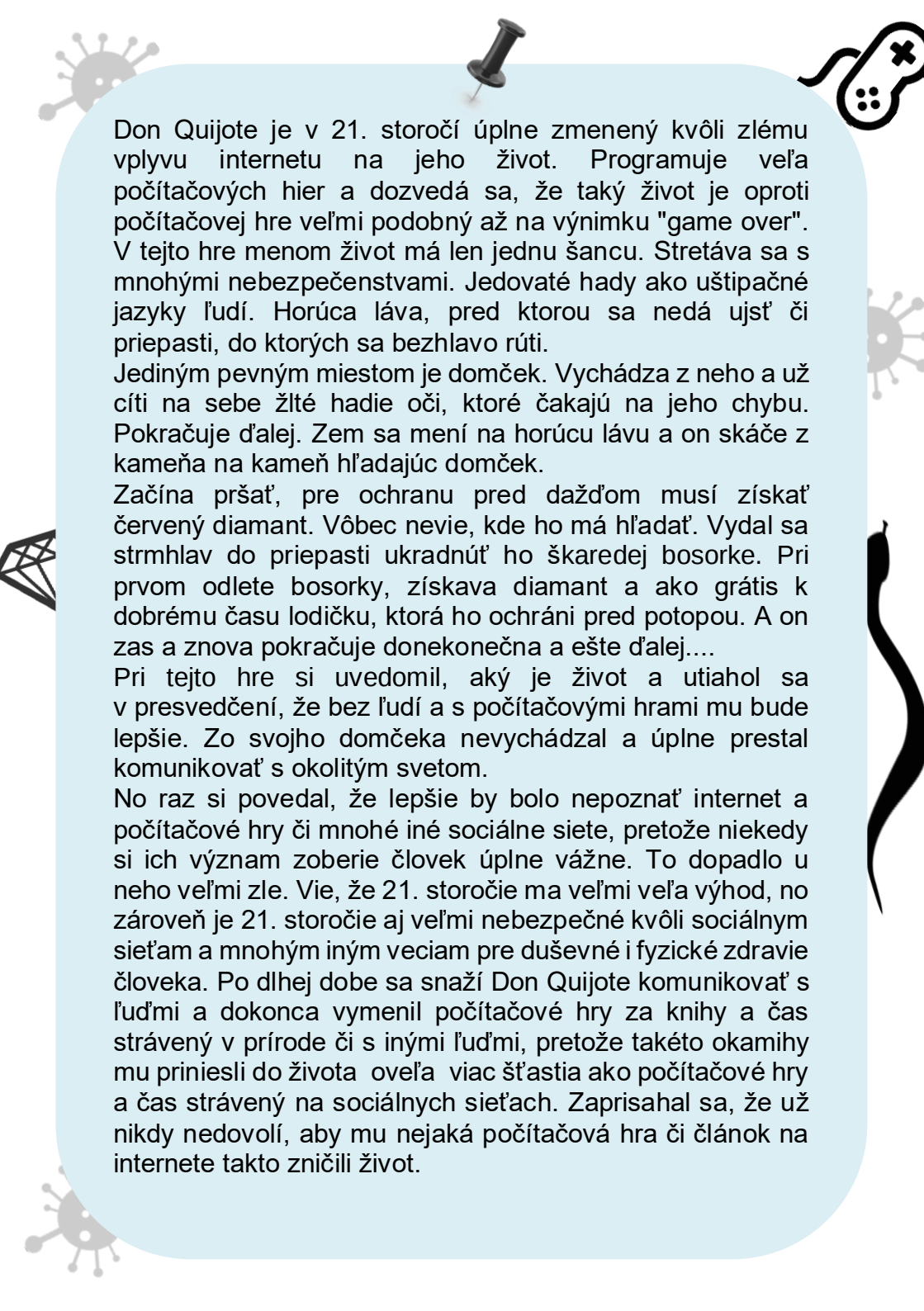
Don Quijote je človek večne zaneprázdnený. Možno prácou, ak sa tak dá nazvať, „modernizovanie“ života online. Pracuje výlučne cez internet a na vlastnú päsť, pretože svet je nebezpečný a nikomu sa nedá veriť.

Ako to vie? Každý deň sú na internete správy, ako sa niekomu niečo stalo, ako sú vo svete vojny, rôzne vírusy a podobne. Jeho prácou je pridávanie rôznych videí, tutoriálov a príspevkov na sociálne siete a stránky. Venuje sa aj tvoreniu reklám, stránok a blogov.

Na jeho dennom poriadku je aj už spomínané modernizovanie. To znamená pravidelné sledovanie technológií a ich nakupovanie, samozrejme cez e-shopy. Nielen technológie, ale aj móda a trendy sa rýchlo menia, a preto pravidelne mení svoj šatník. Vo voľnom čase, ak nejaký má, zdieľa svoj život so svetom.

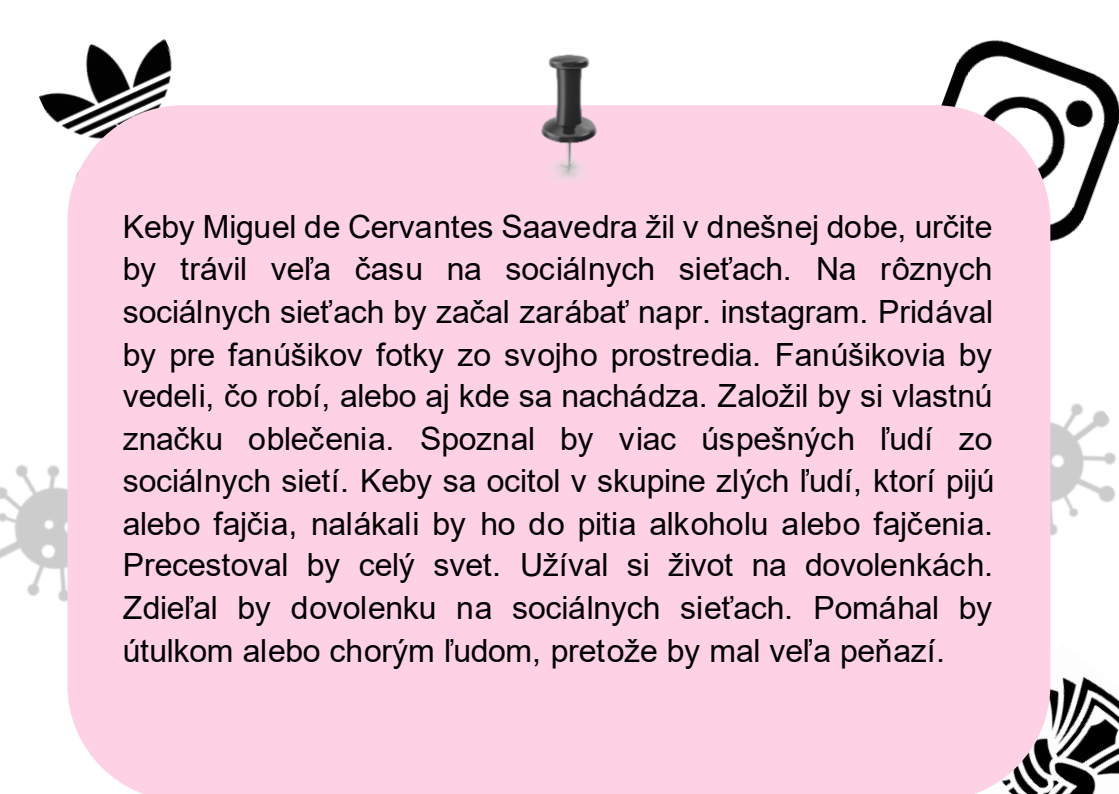
Don Quijote je v 21. storočí úplne zmenený kvôli zlému vplyvu internetu na jeho život. Programuje veľa počítačových hier a dozvedá sa, že taký život je oproti počítačovej hre veľmi podobný až na výnimku "game over". V tejto hre menom život má len jednu šancu. Stretáva sa s mnohými nebezpečenstvami. Jedovaté hady ako uštipačné jazyky ľudí. Horúca láva, pred ktorou sa nedá ujsť či priepasti, do ktorých sa bezhlavo rúti.

Jediným pevným miestom je domček. Vychádza z neho a už cíti na sebe žlté hadie oči, ktoré čakajú na jeho chybu. Pokračuje ďalej. Zem sa mení na horúcu lávu a on skáče z kameňa na kameň hľadáúc domček.

Začína pršať, pre ochranu pred dažďom musí získať červený diamant. Vôbec nevie, kde ho má hľadať. Vydal sa strmhlav do priepasti ukradnúť ho škaredej bosorky. Pri prvom odlete bosorky, získava diamant a ako grátis k dobrému času lodičku, ktorá ho ochráni pred potopou. A on zas a znova pokračuje donekonečna a ešte ďalej....

Pri tejto hre si uvedomil, aký je život a utiahol sa v presvedčení, že bez ľudí a s počítačovými hrami mu bude lepšie. Zo svojho domčeka nevychádzal a úplne prestal komunikovať s okolitým svetom.

No raz si povedal, že lepšie by bolo nepoznať internet a počítačové hry či mnohé iné sociálne siete, pretože niekedy si ich význam zoberie človek úplne vážne. To dopadlo u neho veľmi zle. Vie, že 21. storočie ma veľmi veľa výhod, no zároveň je 21. storočie aj veľmi nebezpečné kvôli sociálnym sieťam a mnohým iným veciam pre duševné i fyzické zdravie človeka. Po dlhej dobe sa snaží Don Quijote komunikovať s ľuďmi a dokonca vymenil počítačové hry za knihy a čas strávený v prírode či s inými ľuďmi, pretože takéto okamihy mu priniesli do života oveľa viac šťastia ako počítačové hry a čas strávený na sociálnych sieťach. Zaprisahal sa, že už nikdy nedovolí, aby mu nejaká počítačová hra či článok na internete takto zničili život.

Keby Miguel de Cervantes Saavedra žil v dnešnej dobe, určite by trávil veľa času na sociálnych sieťach. Na rôznych sociálnych sieťach by začal zarábať napr. instagram. Pridával by pre fanúšikov fotky zo svojho prostredia. Fanúšikovia by vedeli, čo robí, alebo aj kde sa nachádza. Založil by si vlastnú značku oblečenia. Spoznal by viac úspešných ľudí zo sociálnych sietí. Keby sa ocitol v skupine zlých ľudí, ktorí pijú alebo fajčia, nalákali by ho do pitia alkoholu alebo fajčenia. Precestoval by celý svet. Užíval si život na dovolenkách. Zdieľal by dovolenku na sociálnych sieťach. Pomáhal by útulkom alebo chorým ľuďom, pretože by mal veľa peňazí.

Úvaha

Čo čakám od života?

Asi by bolo hlúpe na túto otázku odpovedať, že od neho nečakám nič, na druhej strane je to vlastne obrovská pravda. Od života nečakám nič. Život mi už vlastne dal všetko, čo mi dať mohol. Dal mi možnosť prežiť svoj život a zvyšok je už len na mne. Čakať od života, že nám prinesie šťastie je hlúpe. Čakať od neho, že nám prinesie úspech, tiež nie je veľmi múdre. Čakať, že život nám ako na tácke podaruje dobré veci, je príliš naivné. Čakať od života, že pokiaľ s ním budeme správne narábať, nám prinesie to, po čom túžime... To je pre niekoho príliš skreslené a snárske, avšak pre mňa... je to niečo pravdivé a skutočné. Dostali sme možnosť žiť. Či už veríme v to, že dar života máme od Boha alebo od kohokoľvek, prípadne od čohokoľvek iného, to je na nás. Tento dar však máme, a preto by bolo hlúpe nevyužiť to naplno. Práve preto by som túto otázku trochu preštylizovala. Spýtala by som sa: „Čo čakám od seba v mojom živote?“ V prípade takto položenej otázky mi do mysle prichádza obrovská kopa odpovedí, myšlienok, nápadov a predstáv. Spomedzi toho množstva myšlienok vyberiem len

jedinú, ale predsa tú najpodstatnejšiu. Nachádzať radosť, prejavovať vďaku a hľadať svetlo aj v tých najtmavších momentoch našich životov. Keď sa ako ľudia naučíme toto, v tom prípade môžeme od seba v našich životoch čakať neskutočné veci. Dokonca by sme to mohli nazvať zázrakmi. Nachádzať radosť. Pokiaľ sa nám veci daria a život plynie tak, ako si to my predstavujeme, v tom prípade je jednoduché v ňom nachádzať radosť. Keď sa však veci zmenia, zhoršia a život bude odrazu úplne v inom svetle ako sme si naplánovali, budeme aj v takýchto momentoch vedieť nachádzať radosť? Možno bolo naším dlhodobým cieľom napísať knihu. Pracovali sme na tom dennodenne, vložili sme do toho celé naše srdce, celú našu energiu, neustále sme premýšľali nad tým, čo by sa dalo vylepšiť, zmeniť, zdokonaľiť. Po zdĺhavom procese konečne odovzdáme svoj rukopis a čakáme na odpoveď, ktorá v jeden deň aj príde. Je bohužiaľ o niečo viac odlišná, ako sme si predstavovali. Naš rukopis vydavateľstvo nezaujal. Dá sa v takomto momente nájsť radosť? Samozrejme, že nie. A kde by sme ju našli?

Hodiny práce, prebdené noci, neustále upravovanie, vylepšovanie a náš rukopis bol odmietnutý. Ja tu však vidím dôvod na radosť. Nevzdali sme sa. Venovali sme napísaniu tej knihy hodiny a aj keď to bolo náročné, vytrvali sme. Mali by sme byť šťastní.

Veď predsa tu sa ukázalo, akými vytrvalými ste. Možno na nete vyskočí ponuka na zaslanie rukopisu do najznámejšieho a najúspešnejšieho vydavateľstva. Nikto predsa nepovedal, že keď sa to nepodarilo na prvý pokus, nepodari sa to na ten druhý.

Stalo sa vám niekedy, že ste si niečo veľmi priali a v jeden deň sa vám to aj splnilo? Bolo to krásne, však? Boli sme vďační. V takom krásnom momente všetko vyzeralo byť dokonalé. Možno však už na druhý deň sa všetko zmenilo. Stali sa veci, ktoré vám celý život obrátili naruby. Vtedy to posledné, na čo by ste mysleli, bola vďačnosť. Vaša myseľ bola zahľtená otázkami typu: „Prečo?“. Nerozumeli ste tomu. Prečo sa to muselo udiť práve vo vašom živote, prečo práve vám, prečo práve toto? Snažili ste sa myslieť pozitívne, to sa vám ale nedarilo. Chceli ste byť vďační, ale aj to bolo v týchto momentoch oveľa náročnejšie. Ako ľudia si častokrát predstavujeme, že vďačnosť sa týka len obrovských vecí. To však nie je pravda. Zobudili ste sa dnes ráno vo vlastnej posteli, zakrytí vlastnou pohodlnou prikrývkou, oblečení v pohodlnom pyžame? Všimli ste si prvé tri slová tej vety? „Zobudili ste sa...“ Nemyslíte, že už len toto je dôvod na vďačnosť? Skúsme sa ako ľudia začať viac zamýšľať a zameriavať na maličkosti a uvidíme, za koľko vecí môžeme byť vďační počas jedného jediného dňa.

Predstavme si situáciu, kedy včas ráno musíte vstať do školy, do práce alebo na výlet. Vstávate tak skoro, že von je ešte tma. Prvé čo urobíte je to, že zasvietite svetlo. Chcete predsa vidieť, kam stúpate, čo si obliekate, ako vyzeráte a podobne. Hľadáte svetlo v tom najtmavšom momente celého dňa. Čo tak skúsiť hľadať to svetlo nielen počas dňa, ale počas celého života? Vaším svetlom v tých najtmavších momentoch života môže byť úplne čokoľvek. Váš priateľ, priateľka, mama, otec, príroda, deti, zábava, oddych, kniha... Je toho tak veľa, však? Nabudúce, keď sa budete chcieť sťažovať, že nevidíte žiadne svetlo na konci tunela, zamyslite sa nad tým, koľko svetiel sa okolo vás nachádza. Keď si to uvedomíte, zrazu okolo seba začnete vidieť nespočítateľné húfy svetlušiek. A to len vtedy začne byť krása života. Aký záver by sa k tomuto všetkému najlepšie hodil? Jednoduchý. Stručný. Výstižný. Taký, ktorý nás prinúti zamyslieť sa. Preto toto celé zakončím len jediným výrokom Johna Lenona. „Niekedy plynie život ako krásna melódia, niekedy ako ťažký boj, ale nikdy nezabúdaj, že je len jeden a je tvoj!“

Diana Strečoková

3. B

Možno nabudúce

Sofia sa skláňala nad počítačom a aj keď jej oči vyzerali unavene, rýchlo písala dlhý list. Na zemi sa váľali pokrkvané biele papiere aj obaly z polotovarov. Na prvý pohľad mohla celá pracovňa vyzerat' neporiadne, no ona v tom mala systém. Tak by sa vlastne dal opísať celý jej život. Neporiadny systém. Od práce ju ale odtrhol zvuk prichádzajúceho hovoru a vzápätí aj ikonka v strede monitora. „Oh, nie“ zašomrla a rýchlo si pretrela tvár dlaňami. Hovor zdvihla a celkom úprimne sa usmiala do kamery.

„No to ti trvalo“ ozval sa z počítača mužský hlas a následne sa spustil aj obraz. Vyskočil na ňu usmievavý mladý muž. „Ahoj Alex, aj ja ťa rada vidím. Ďakujem za opýtanie, mám sa dobre. Ako to robíš, že si vždy taký zdvorilý?“ Muž sa zasmial, keď na ňu ale uprel oči, úsmev mu zamrzol na perách. „Nehovor mi, že stále pracuješ.“ Sofia sa s miernym úškrnkom načiahla po biely sáčok. „Akurát sa chystám večerať“ nepriamo odvetila. „V pracovni?“ pochybovačne sa spýtal. Sofia sa tvárila, že ju veľmi zaujalo studené čínske jedlo z donášky aby nemusela odpovedať. Vedela, že to príde hneď, ako jej Alex zavolať. Poznali sa už dlho, ešte v časoch keď nič neznamenal, a on si o ňu vždy robil priveľké starosti. „Určite máš množstvo lepších miest, kde by si mohla práve byť. Hlavne ty, veď len dnes som o tebe videl aspoň tucet článkov. Inak, zistil som, že chodíš s dvoma rôznymi mužmi naraz.“

„Naozaj? Zvláštne, že o tom neviem“ už ju to ani

neprekvapovalo. „Prečo voláš?“ spýtala sa. „Čo robíš cez víkend? Neprídeš nás navštíviť?“ v mysli sa jej vybavila kopa mailov, ktoré dnes čítala aj odosiela. Otvorila svoj diár, pousmiala sa a zdvihla ho, aby stránku mohol prečítať aj Alex. „Možno nabudúce“ povedala mu zmierlivo. Chýbal jej, ale naozaj nemala čas. „Nabudúce“ odpovedal, keď videl zapísané dva plné stĺpce úloh a stretnutí. Prekvapenie však v jeho hlase nevycítila.

„Na čom pracuješ?“ so záujmom sa opýtal. Sofia pocítila u dávku energie. Nadšenie z pripravovaného projektu ju úplne zalialo. „Niečo úžasné, zatiaľ najlepšie čo som kedy vytvorila. Mám to niekde tu,“ rozhládla sa po preplnených políčkach. „Naozaj si tu musím upratať,“ zašomrala „ukážem ti to, keď to bude hotové.“ Alex sa rozosmial nad jej zmäteným pohľadom, dobre vedel, aký ma problém udržať svoju pracovňu organizovanú.

Rozhovor pokračoval ešte dlho potom, ako dojedla. Celý deň sedela v nevkusnom kresle a pracovala, tak jej toto doťahovanie so starým známym padlo príjemne vhod. Nevideli sa už celú večnosť, no zostávali v kontakte vďaka Alexovým úplne náhodným telefonátom, ktoré spravidla neoznamoval dopredu.

Rozlúčili sa asi po hodine. Sofia pozrela na hodinky a neskorá hodina ju vôbec neprekvapila. Alexovi síce pri rozlúčke povedala, že si pôjde domov pospať, no nezabudla na svoj rozpísaný email. Už ale nepracovala s takým zapálením ako predtým. Rýchlo dokončila myšlienku a odoslala ho.

Ved' tento nie je taký dôležitý, hovorila si.

Po telefonáte jej však niečo stále vrtalo v hlave. Kedy naposledy vycestovala za Alexom? Bolo to už tak dávno, no dobre si pamätala jeho útulný dom a príjemnú atmosféru. Šťasti preto, že sa cítila previnilo, a šťasti preto, že naozaj chcela, chytila do ruky diár. Tento víkend mala naozaj plný, aj ten ďalší. „Tri týždne odo dneška...”

Schôdzka...“ šomrala si popod nos. Keď videla, čo všetko preložila, jej nálada pohasla, no aj tak vyškrtila tých pár poznámok, ktoré tam už mala a čo najväčším písmom napísala ALEX.

Vtedy už ale hodiny ukazovali čas, ktorý sa ani jej nepáčil, tak schmatla tašku, kabát, kľúče a pobrala sa domov. Štvrť, v ktorej sídlila budova nebola nebezpečná, takže aj napriek nočnej neskorej hodine sa nebála odísť sama.

Alex si však potom ešte veľmi dlho vyčítal, že ju poslal domov.

žiačka druhého ročníka

Zaujímavosti o sviatku sv. Valentína, o ktorých ste doteraz nevedeli

V kalendári má svoje pevné miesto aj 14. február teda Deň sv. Valentína. Tento deň je pre mnohých o láske, vyznaniach ale aj o darčekom. Niektorí ho považujú za najkrajší sviatok roka, iní ho považujú za niečo, čoby pokojne mohli vyškrtnúť z kalendára. Sviatok nesviatok, nie je nič zlé na tom pripomínať, pestovať a osláviť lásku.

Pozrieme sa na zaujímavosti, ktoré súvisia s týmto dňom.

- ❖ *Prvá „valentínka“ bola poslaná v roku 1415. Francúzsky vojvodca Karol Orleánsky sa v tom roku dostal po prehratej bitke pri Azincourte do britského zajatia. Z londýnskeho Toweru poslal svojej žene do Francúzska prvú „valentínku“.*
- ❖ *Vo Fínsku sa Valentín nazýva Ystävänäpäivä, čo v podstate znamená „Deň priateľstva“. V tento deň si pripomínajú svojich priateľov, nielen jednu lásku, ku ktorej niečo cítia.*
- ❖ *V stredoveku na deň sv. Valentína dievčatá jedávali bizarné jedlá, aby sa im v noci snívalo o ich budúcom manželovi.*
- ❖ *V tomto období bolo zvykom, že si mladé ženy a muži vytiahli z misky plnej papierikov s menami jeden z nich, aby zistili, kto bude*

ich „Valentínom“. Následne si papierik s menom pripli na rukáv a nosili ho celý týždeň, aby ho všetci videli. Odtiaľto pochádza pôvod výrazu „nosiť niečie srdce na rukáve“.

- ❖ Červená ruža je považovaná za kvet lásky, pretože červená farba predstavuje silné romantické pocity.
- ❖ Richard Cadbury produkoval prvú bonboniéru na Valentína okolo roku 1800.
- ❖ Približne 220-tisíc je počet svadobných návrhov na Valentína každý rok.
- ❖ Najviac valentínskych pohľadníc dostanú učitelia, nasledujú deti, matky, manželky, muži a domáce zvieratá.
- ❖ Sviatok sv. Valentína sa neoslavuje len 14. februára. Pravoslávna cirkev má Valentína dvakrát – 6. júla a 30. júla. Brazílčania oslavujú deň lásky 12. júna, vo Walese si ju vyznávajú 25. januára a v Grécku pripadá deň zamilovaných na 3. júla.

Pekný Valentín

Na skok od reality

Prvý marec je tu. Hurá! Okrem toho, že jar je na obzore, o tomto mesiaci sa hovorí ako Marec – mesiac knihy. Viete prečo?

Marec sa ako mesiac knihy oslavuje už dlhé desiatky rokov. Konkrétne to je už od roku 1955, kedy ho v bývalom Československu vyhlásili na počesť Mateja Hrebendu-Hačavského. Cieľ bol naozaj jednoduchý – chceli tak podporiť záujem o knihy. Práve spomínaný Hačavský je s marcom spojený i inak. V tento mesiac na narodil i zomrel. Bol to šíriteľ slovenskej a českej knihy a aj keď bol slepý, jeho hendikep mu nijako nebránil v jeho vášni – zbieraní kníh. Do mesiaca knihy zapadol aj Týždeň slovenských knižníc. Pravidelne sa organizuje posledný týždeň v mesiaci a vyhlásila ho Slovenská asociácia knižníc v roku 1999.

Každý z nás má svoju predstavivosť a fantáziu. Každého zaujíma niečo iné. Niektorí rád rieši záhady a snaží sa vyriešiť zločin, ktorý sa práve odohral niekde v zabudnutej časti mesta. Iní zasa riešia vzťahy medzi čerstvo zamilovanými pármami, čo všetko sa medzi nimi stalo. A ako to nakoniec

vlastne skončí? Ako sa už hovorí: sto ľudí sto chutí.
Dali sme hlavy dokopy. Vybrali a zostavili sme pre
vás rebríček kníh, ktoré si ľudia najčastejšie
kupovali za minulý rok.

1984 George Orwell

EOWYN IWEY – DCÉRA SNEHU

Eric de Kermel
**Kníhkupectvo na Bylinkovom
námestí**

Julie Caplin
KAVIAREŇ V KODANI

**DOMINK DÁN
V TIENI**

VLASTNOU HLAVOU 2
Marek Vagovič

Oheň v srdciach -Zuzka Šulajová

JEDNO OBYČEJNÝ LÉTO
Mariko Tamaki a Jillian Tamaki

Ada Becker
ROZHOVORY V TICHU

NA ZLÝCH MIESTACH Joy Fielding

Ζαοδεφκα
κvλ'n

Deň učiteľov na našej škole

Každý rok si 28. marca pripomíname deň učiteľov. Tento rok tomu nebolo inak. Keďže sme všetci doma a výučba prebieha dištančnou formou, naša ŽŠR si pripomenula tento sviatok netradične. S niekoľkými žiakmi našej školy sme natočili krátke video s odkazom pre našich profesorov. Video dostali v deň, ktorý patril práve im. Spoločne dúfame, že budúci rok oslávime ich sviatok spoločne v našej škole, kde im vyjadríme svoju vďaku za prácu, ktorú pre nás vykonávajú. Takto znela naša gratulácia:

Milé vedenie, vážení pedagógovia

28. marec patrí Dňu učiteľov. Síce v tento deň nemôžeme oslaviť s Vami v škole, ale aj keď sme doma, myslíme na Vás.

Deň učiteľov

My sme bez Vás len deti a škola bez Vás iba budova. Preto, ak sa tradícia zachová, bude tu vždy jeden deň, ktorý bude patriť len Vám.

Chceme sa Vám poďakovať za vašu prácu, ktorá nie je vždy jednoduchá.

Ďakujeme Vám za vaše odovzdané skúsenosti, ochotu, pomoc pri učení, za vašu trpezlivosť a vytrvalosť, keďže to s nami nie je vždy ľahké.

A zo srdca Vám prajeme veľa zdravia, ktoré je najdôležitejšie.

*Veľa radosti z práce, spokojnosti, motivácie, veľa
pevných nervov
a veľa pozitívneho myslenia v tomto ťažkom období.
Dúfame, že sa všetci čoskoro uvidíme zdraví v škole.
Užite si tento deň. Patrí iba Vám!*

Citáty

„Láska je cit, ktorý sa nikomu nevyhne a ktorý zamáva každým človekom, akonáhle sa jej dostane do moci.“

„Najkrajšie veci na svete si nemôžeme prehliadnuť ani si na ne siahnuť. Tie musíme precítiť srdcom.“

„Láska je naším skutočným osudom. Zmysel života nenájdeme sami – nájdeme ho spoločne s niekým ďalším.“ Thomas Merton

„Bez Teba je zem bledá, bez Teba sa žiť nedá. Bez Teba je človek sám, ako dobre, že Ťa mám. Ku šťastiu nám málo treba, Tebe mňa a mne Teba.“

„Láska nie je hľadaním osoby, s ktorou budeme žiť. Láska je hľadaním osoby, bez ktorej nemôžeme byť už ani jeden deň.“ Rafael Ortiz

Vtipy

„Pýta sa manžel manželky:
- Drahá, nechceš ísť do
kina?“ – Chcem. – „Tak sa
obleč a choď!“

Aký je skutočný cieľ
Valentína? Pripomínať
single ľuďom, že sú
single.

Prečo ženy nemôžu
hrať futbal? Pretože 11
žien proste neznesie,
že musia mať všetky
rovnaké oblečenie.

Blíži sa Valentín a ja si spomínam na minulý rok, keď mi frajerka kúpila na Valentína los. Vyhral som na ňom milión eur! A tak teraz premýšľam, ako sa asi dnes má?

Žobrák natáhuje klobúk k pánovi, ktorý vystupuje z drahého auta.

– Nič vám nedám. Treba pracovať. Pred dvadsiatimi rokmi som bol žobrák ako vy a teraz som vlastník fabriky!

- Ale pred dvadsiatimi rokmi som ja bol riaditeľom fabriky, - povedal žobrák.

Blondínka prejde križovatku na červenú. Zastaví ju policajt.

- Napravím to, pán policajt, - núka sa, - na ďalšej križovatke zastavím na zelenú.

Opýtal som sa manželky:

„Kde chceš ísť osláviť naše výročie?“

Potešilo ma, ako sa jej tvár od radosti rozžiarila.

„Niekde, kde som už nebola dlhú dobu,“ povedala.

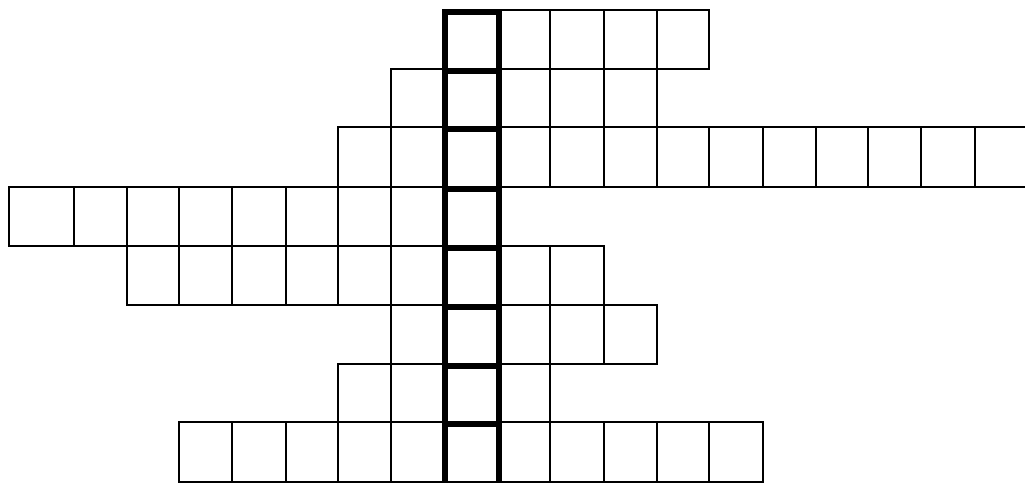
Tak som jej navrhol:

„Čo povieš na kuchyňu?“

A hádka začala...

Tajnička na koniec

1. Čo používajú učitelia namiesto schodov a žiaci to nemôžu používať?
2. Ako sa volá časopis, ktorý robia žiaci na obchodnej akadémii?
3. Ako sa volá obyvateľ Dolného Kubína?
4. Pri kom najradšej trávime prestávky?
5. Študujeme na akadémii.
6. Naša škola má poschodia.
7. Marec je mesiac
8. Na akej ulici stojí škola?